

Biografie - Gheorghe Cornilescu (1898 – 1967)

Cunoscutul traducător al Bibliei în limba română, Dumitru Cornilescu, a avut un frate mai mic cu 6 ani, Gheorghe Cornilescu, născut în 1898 în comuna Slasoma din județul Mehedinți. Amândoi frații au fost dotați de Dumnezeu cu o deosebit de bună capacitate intelectuală.

Gheorghe Cornilescu a absolvit seminarul teologic, apoi a urmat studiile la Teologie și la Litere din cadrul Universității din București. A absolvit Facultatea de Teologie și ar fi putut fi preot ortodox, însă și-a ales în final să fie profesor de limba română, latină și greacă. Intervenise în viața lui evenimentul cel mai important: se întorsese la Dumnezeu, având parte de cunoașterea personală a Mântuitorului Isus Hristos, că urmare a primirii Evangheliei prezentată de fratele său. De pe atunci se ducea la biserica “Cuibul cu Barză”, unde Teodor Popescu predica Evanghelia (aceasta prin anii 1917 – 1918).

În timpul studenției a fost pedagog la seminarul ortodox, unde spunea colegilor despre Domnul Hristos. Într-o zi când era la masă cu alți colegi pedagogi, când a vazut că aceștia făceau glume proaste referitor la o tânără servitoare, el s-a sculat de la masă și a plecat. Demnitatea care l-a caracterizat toată viața, era de pe atunci o dovadă pentru colegi, că se întorsese la Dumnezeu.

Câtiva dintre colegii lui, știind că Gheorghe Cornilescu frecventa biserica “Cuibul cu Barză” l-au rugat să le înlesnească o stare de vorbă cu preotul Teodor Popescu. S-au dus vreo zece studenți acasă la acest preot și au auzit de la el despre jertfirea Domnului Isus Hristos, în care s-a aratat dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Cuvintele acestea au pătruns în inima unora dintre colegi, și îndeosebi în Emil Constantinescu, care după un timp s-a întors și el la Dumnezeu.

Gheorghe Cornilescu s-a căsătorit cu Teofana Ionescu, care era soră cu Teodor Popescu.

După înlăturarea din biserica ortodoxă, Teodor Popescu l-a avut ca cel mai apropiat colaborator în lucrarea Evangheliei pe Gheorghe Cornilescu.

Celor care îl cunoșteau pe Domnul Hristos din timpul când Evanghelia se predica la “Cuibul cu Barză” li s-au adăugat mulți alții de prin felurite orașe și sate ale țării și toți erau plini de dorința de a se întemeia adunări creștine printre cunoscuții lor, prin localitățile lor. Fiecare căuta să dea celor din jur un Nou Testament sau cel puțin un tractat, ca o invitație de a veni la Domnul Isus. La început în București, apoi pe la Ploiești, Câmpulung și în alte localități, mereu, ani de-a rândul era nevoie de predicarea Evangheliei și de cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, iar Gheorghe Cornilescu și Emil Constantinescu erau plini de entuziasm în această lucrare a lui Dumnezeu. Teodor Popescu era permanent ocupat cu această lucrare sfântă, peste tot, în București și în provincie.

Domnul Hristos a dat în acel timp darul de a vesti Cuvântul și multor altor frați, încât lucrarea aceasta nu rămânea numai pe umerii unora. Nimeni nu era plătit pentru că vestea Evanghelia; fiecare frate își avea serviciul lui personal cu care își întreținea familia, iar la adunare venea mereu proaspăt pregătit cu ceea ce avea de la Dumnezeu din Biblie. Gheorghe Cornilescu era profesor; într-un timp a trebuit să accepte un post în orașul Călărași, apoi a fost inspector școlar și, ceva mai târziu, director al învățământului secundar din Ministerul Învățământului. În colaborare cu Emil Constantinescu, a tipărit și manuale de limba română pentru elevi.

Revista numita “Adevărul Creștin” inițiată în noiembrie 1921 a fost continuată îndeosebi de Gheorghe Cornilescu, care, pe lângă articolele pe care le scria el însuși, prelucra și pe cele scrise de alții. Munca aceasta era continuă, pentru că revista se tipărea în fiecare lună. S-a înființat, pentru scurt timp, și revista “Adevărul Creștin”, pentru cei credincioși, în care se prezentau învățăturile de seamă ale Scripturii referitoare îndeosebi la mântuire și la adunarea creștină.

Prin anul 1925 statul dăduse acestor credincioși numele de “Creștini după Scriptură.” În anul 1939 situația politică devenise foarte tulbură în țară și, între altele, Departamentul Cultelor a făcut fuzionarea “Creștinilor după Scriptură” cu “Creștinii după Evanghelie”, aceștia din urmă deosebindu-se în ce privește botezul și rugăciunea femeilor în adunare. Fuzionarea a fost făcută de stat, nu a fost dorința sau inițiativa fraților.

În 1941 lui T. Popescu și lui G. Cornilescu li s-a interzis de către autorități dreptul de a mai vorbi în public. T. Popescu a fost chemat la Prefectura Poliției Capitalei și prefectul i-a spus: “Te împușc că pe un câine!”

În iunie 1941 a început războiul antisovietic și în curând adunările aveau să fie închise. Credincioșii din București se adunau totuși prin casele lor, când la unul, când la altul acasă și în felul acesta au început să se formeze vreo 28 de “adunări de casă.” Legătura frățască era tot mai prețuită în aceste mici adunări.

G. Cornilescu, plecat din București în timpul bombardamentelor aeriene, a venit totuși la o înmormantare a unei credincioase de pe la Dămăroaia. Spre seară, îndreptându-se împreună cu puțini alții spre casa unui credincios de la marginea orașului, văzând că se însera și începuseră să se vadă stelele, a început să intoneze o cântare, la care i s-au alăturat și ceilalți:

Stele au răsărit

Pe-albastrul cer,

Seara a-nvăluit

Totu-n mister.

Coboară noaptea grea

În jurul meu,

Dar e lumina mea

Cuvântul Tău.

Dacă era oprit de a vorbi în public, îi făcea plăcere să cânte alături de alți frați și nu rămânea fără lucru pentru Domnul Hristos, pentru că știa să dea câte un sfat deosebit de bun câte unei persoane, individual, sau, unde observa el însuși o nevoie, să amintească ceea ce ne spune Scriptura.

Dupa 23 august 1944 măsurile restrictive ale dictaturii dinaintea și din timpul războiului au fost înlăturate. Au început anii dominației sovietice și la început se părea că lucrarea lui Dumnezeu va fi liberă. G. Cornilescu însă vedea ceva mai mult: o altfel de dictatură avea să ia locul vechii dictaturi. Folosind însă timpul de libertate de la începutul acestei perioade, adunările fiind din nou deschise, credincioșii au reînceput activitatea publică de evanghelizare și adunările erau arhipline; se arăta în adevăr o sete după Cuvântul lui Dumnezeu. G. Cornilescu era activ și mult apreciat de frați pentru lucrarea pe care o făcea, în București și în provincie.

Presa devenind liberă pentru scurt timp, în 1949 G. Cornilescu împreună cu T. Popescu și E. Constantinescu au tipărit o nouă traducere a Noului Testament și a Psalmilor, într-un număr mic de exemplare.

Unele “adunări de casă” din timpul războiului și-au continuat activitatea, încât în fiecare zi, seară, te puteai duce la una din ele. Tinerii erau activi în aceste adunări și era o bucurie deosebită, când, alături de ei, venea și G. Cornilescu sau E. Constantinescu.

Timp de câțiva ani G. Cornilescu s-a ocupat de cei tineri și, îndeosebi în “adunarea a treia” (duminică de la ora 12.30 la ora 2, deci când cei mai mulți erau obosiți) a prezentat din Biblie subiecte pe care le considera necesare. Inițial, această adunare la o oră aparent nepotrivită, fusese rezervată pentru învățarea cântărilor, însă îndeosebi G. Cornilescu și Simion Boboia s-au gândit să fie o adunare de cercetare a Scripturii.

Una dintre cele mai frumoase expuneri la aceste adunări a fost viața lui Iosif, din cartea Geneza a Vechiului Testament, care este o imagine a vieții și a caracterului Domnului Hristos.

La “adunarea a treia” G. Cornilescu a prezentat primele 13 capitole din cartea Faptele Apostolilor, deseori cu o cooperare vie, activă din partea celor tineri. S-a căutat călăuzirea și libertatea Duhului în adunare. Deoarece din cartea Fapte s-au văzut unele începuturi ale răului care căuta să se introducă chiar din primul secol în adunarea creștină, G. Cornilescu a vorbit și de prebaptistism, vorbirea în limbi, botez, legalism. S-a subliniat faptul că activitatea într-o adunare creștină trebuie să fie călăuzită de Duhul Sfânt, care-L preamărește pe Domnul Hristos.

Și acestea toate, în timpul orientării oamenilor spre comunism! Dar, pentru a-și împlini planurile, prin anul 1963 statul a redus numărul adunărilor de cartier, iar Gheorghe Cornilescu a primit din nou interdicția de a vorbi în public, sub pretextul că fratele lui, Dumitru Cornilescu, locuia în Elveția! I s-a impus din nou tăcerea în adunare. Dictatura antonesciană și dictatura comunistă au arătat aceeași gândire, de a înlătura din cale pe cei care sunt dedicați Domnului Hristos și în mod evident dăruiti de El pentru lucrarea Sa.

Totodată, în ultimii ani ai vieții, G. Cornilescu a fost transferat disciplinar la o școală generală de nivel elementar, de pe strada Împăratul Traian, în cartierul Berceni, departe de locuința lui.

Cei credincioși s-au rugat mult timp că Dumnezeu să lucreze să i se dea voie să vorbească în adunare și, cu multe intervenții și înaintea oamenilor, după vreo 2 ani oamenii statului i-au redat libertatea cerută. Ca și mai înainte, G. Cornilescu și-a reluat activitatea în adunare, cu aceeași putere pe care o arătase la început. Și-a continuat explicațiile din Faptele Apostolilor la “adunarea a treia”, iar la adunările de după cină se arăta duios în vorbire, deseori spunând “iubiții mei”. Ultimele predici pe care le avem de la el, rostite fără notițe că întotdeauna, sunt din 9 Iulie 1967, când a vorbit la zidire, după cină, de la .2-8 și în aceeași zi, la “adunarea a treia” despre cele scrise în Fapte 13. Cuvintele rostite pentru textul de la Filipeni 3 se termina astfel:

“Cine ar bănuia oare că Pavel este în închisoare, când auzi: Hristos este bucuria mea, Hristos este lauda mea, Hristos este totul pentru mine? Cine și-ar închipui că omul acesta este în închisoare, în durere, când el nu spune nici un cuvânt despre necazul său?

O, iubiților, vremurile sunt grele și vor fi din ce în ce mai grele pentru credincioși. Nu vom izbuti să trecem prin ele oricum. Când Cuvântul ne spune că vremurile vor fi din ce în ce mai grele, să credem că Dumnezeu nu exagerează niciodată. Și să știm că nu vom putea izbuti să trecem cu credincioșie prin ele, decât dacă am ajuns să părăsim toate și Domnul Hristos să ajungă singura noastră laudă. Dar pentru ca să ajungem aici, pentru ca să putem fi biruitori în viitor, trebuie să ne exersăm de pe acum cu gândul că Domnul Hristos a ajuns singura noastră laudă, singurul nostru bun pe acest pământ. Altminteri, să știți, va fi greu, foarte greu, dacă nu imposibil, să trecem biruitori prin vremurile care vor veni.”

La scurt timp după aceste predici, G. Cornilescu fiind cu familia în vacanță în localitatea Breaza, a avut o criză de inimă, care l-a făcut să se înapoieze la București, unde a murit pe data de 7 august 1967.

Niste foi îngălbenite de timp au pe ele cuvintele rostite de Emil Constantinescu la înmormântarea prietenului său Gheorghe Cornilescu:

“Cu ochii scăldați în lacrimi și cu inimi îndurerate, ne despărțim azi de o ființă mult iubită și mult prețuită: de un bun soț, de un părinte iubitor și înțelept, de un prieten de nădejde, de un distins și capabil profesor, de un credincios și harnic slujitor al Domnului Hristos. În sfârșit, ne despărțim de un om care a lăsat urme pilduitoare pe unde a trecut și totodată, o amintire plăcută, binefacătoare.

Cum se explică “dăra luminoasă” pe care a lăsat-o Gheorghe Cornilescu în familie, în profesie, în adunarea Domnului Isus, între prieteni și cunoscuți? G. Cornilescu a fost un om bine inzestrat de Dumnezeu cu daruri sufletești, dar și cu daruri spirituale, acestea din urma primite

dupa întoarcerea să la Dumnezeu, în urma credinței în Domnul Hristos Cel răstignit și înviat, în urma privirii necurmăte la Mântuitorul, privire care îl ajuta să-și însușească felul de a fi al modelului nostru desăvârșit, care este Domnul Isus.

De aceea, lui Dumnezeu se cuvine toată lauda și mulțumirea pentru tot ce a fost și a realizat G. Cornilescu pe oriunde a trecut. Spunând aceasta, caut să respect modestia creștină care l-a caracterizat și care-l făcea să se ferească întotdeauna de a vorbi despre sine, despre meritele sale, despre realizările sale. Cred că lui îi răsunau în suflet cuvintele apostolului Pavel din 1 Corinteni 4.7: “Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?”

Ca înzestrare firească din partea lui Dumnezeu, menționez inteligența deosebită, care-l făcea pe G. Cornilescu să sesizeze bine orice situație, să găsească soluția cea mai potrivit pentru orice caz, să cunoască bine oamenii cu care avea a face. Inteligența lui unită cu, cultura lui superioară pe care și-a însușit-o l-au făcut să fie un foarte bun profesor, care a ilustrat catedra nu numai prin lecții de calitate, dar și prin foarte apreciate manuale didactice ...

Ceea ce a avut o influență hotărâtoare asupra caracterului valoros al lui G. Cornilescu a fost întoarcerea lui la Dumnezeu, care s-a petrecut în timpul primului război mondial, ca urmare a credinței în Domnul Hristos, în Evanghelie, sub influența fratelui său mai mare, Dumitru Cornilescu, care se întorsese și el la Dumnezeu cu puțin timp înainte, pe când traducea Biblia într-o românească curentă, clară. De atunci, găsind în Domnul Isus iertarea păcatelor și posibilitatea de a birui păcatul și orice formă de întuneric moral, găsind în Domnul Isus pe Mântuitorul și Domnul vieții sale, G. Cornilescu și-a închinat viața Mântuitorului pentru a-l sluji Lui, slujind fraților credincioși și oamenilor, slujind Evangheliei.

Contacul meu cu acești doi oameni – T. Popescu și G. Cornilescu – a fost determinant în ceea ce privește orientarea mea spre Evanghlie, spre Domnul Hristos. Angajați în aceeași lucrare aleasă, slujind împreună Domnului Hristos, slujind aceluiași ideal măreț, am cunoscut de aproape pe acești doi oameni, cu care am legat o strânsă prietenie. De aceea pot spune că l-am cunoscut bine pe G. Cornilescu și totodată i-am cunoscut activitatea lui de lucrator în câmpul Evangheliei.

Pasiunea lui de creștin a fost să ducă în mijlocul semenilor săi lumina Cuvântului scris al lui Dumnezeu, singura în stare să scoată pe oameni din întuneric, din păcat și să-i conducă pe drumul adevăratei fericiri în viață.

Veșnicia va arăta cât de mult s-a trudit omul acesta ca, din teascurile tipografiilor să iasă Biblii și Noi Testamente, cum și literatură creștină, prin care oamenii să-L cunoască pe Domnul Hristos și să-L urmeze.

Predicile lui G. Cornilescu, izvorâte din aceeași pasiune și clădite pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, erau ascultate într-o liniște desăvârșită și cu o atenție impresionantă, datorită duhului înalt de care erau însuflețite, datorită curăției și justeței învățăturii, datorită adâncimii ideilor și datorită expunerii sistematice și de o mare claritate.

Domnul Hristos Cel răstignit și înviat, marele Mântuitor pe care L-a dăruit Dumnezeu, Isus, modelul de viață desăvârșită pentru creștini, iată subiectul cuvântărilor lui G. Cornilescu, care au atras suflete la Mântuitorul și au zidit sufletește pe credincioși.

Lui G. Cornilescu îi stătea pe inimă lucrarea Domnului din toată țara; era neobosit în a da ajutorul său la propășirea acestei lucrări prin învățătura sa, prin sfatul său, prin îndemnul său.

Avea într-adevăr o inimă de păstor. După pilda Marelui Păstor, iubea oile turmei Lui și le purta de grijă. Cât de stăruitor era el să lucreze în folosul lor fără preget, potrivit cuvintelor prorocului Ezechiel: “căutând pe cea piedută, aducând înapoi pe cea rătăcită, legând pe cea rănită” (34.16).

La el întotdeauna găseai un sfat înțelept și multă, multă înțelegere. Nu pot să nu pomenesc încă două însușiri valoroase ale regretatului defunct: Era într-adevăr un om evlavios, primind cu liniște, fără cârtiri și fără revoltă lucrurile neplăcute pe care le întâmpina uneori în viață. Apoi, avea curajul să spună omului în față, fără ocolișuri, greșelile de comportament, dar nu că să-l apese, ci că să fie ajutat să se îndrepte. Negreșit, de la Mântuitorul său învățase el și aceste trăsături alese.

Golul lăsat printre noi de plecarea lui neașteptată este mare. Rugăm însă pe Domnul să umple El cum știe acest gol, să mângâie și să îmbărbăteze inimile noastre ale tuturor și să facă El că pilda credinței, a vieții și lucrării regretatului defunct să fie roditoare, spre binecuvântarea noastră vremelnică și veșnică.

Și acum, iubite prieten și frate în Hristos, cred că nu greșesc dacă gândesc că ție, pe bună dreptate, ți se pot spune din partea Mântuitorului cuvintele adresate omului care, după pilda evanghelică, pusese bine în lucrare talanții ce i se încredințaseră: “Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!”

Ai intrat în odihna netulburată a cerului, pe temeiul sângelui vărsat de Domnul Isus la cruce. Ai intrat în bucuria Domnului tău. Te-ai silit să-ți faci bine datoria în locurile și lucrurile în care ai fost pus de Domnul: osteneala nu-ți va rămâne fără răsplata,

Vei fi pus peste multe în slujba în care vei sluji și în veșnicie Domnului Isus, pe care L-ai iubit atât de mult și Căruia l se cuvine toată încrederea și iubirea noastră.”